

A woman with blonde hair, wearing a vibrant red, strapless, floor-length gown with ruffles, is seated on an ornate, light-colored chair. She is looking back over her shoulder. The background features a light-colored wall with decorative panels. To the right, there is a large arrangement of pink and white flowers in a white vase, and a round, light-colored object, possibly a fan or a decorative piece, is visible on the chair's seat. The overall scene is elegant and romantic.

ชีวิตเธอเธอล่ะ

อมตะ

พิงค์กี้ โจ

ชีนแดอโรลล่าผวมแดง

โดย พิงส์กี โฉ

๗
|
จอย
บุ๊คคลับ

บทนำ

สก๊อตแลนด์ เดือนพฤษภาคม

คืนที่เห็นทะเลพัดม้วน ยกตัวสูงขึ้น แลดูคล้ายน้ำ ห้ายของผู้หญิง มัน
ทั้งโค้งมนและเป็นสีชมพูระเรื่อภายใต้ดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลาลับขอบฟ้า
แต่เจ้าชายมกุฎราชกุมารฟิลลิปวิลเลียมชาร์ด อ็อกเตเวียส รอยซ์ก็ไม่อยาก
นึกถึงพวกผู้หญิงอีกแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงที่เป็นมนุษย์จริงๆ หรือแม้แต่
คำเปรียบเปรยใดๆ ที่พาดพิงถึงพวกหล่อนก็ตาม

เขาสูดกลิ่นอายทะเลเค็มๆ เข้าไปเต็มปอด แล้วนั่งลงบนโซตหิน
ตะปุ่มตะป่ำเหม่อมองไปยังเกลียวคลื่นที่สาดซัดกระหน่ำชายฝั่งไม่ขาดสาย
ชายหนุ่มไม่ขยับตัว เอาแต่นั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น แม้จะมีน้ำทะเล
เย็นๆ กระเด็นสาดมาโดนเท้าจนเปียกชุ่มก็ยังเฉย

บางครั้งผู้หญิงก็เหมือนกับทะเลที่มีความต้องการในทุกสิ่งทุกอย่าง
โดยไม่มีที่สิ้นสุดนั่นแหละ ตลอดห้าปีที่ผ่านมา เขาตระจึ้นจะนับว่าตัวเอง
คิดอย่างนั้นไปแล้วกี่ครั้ง แต่แล้ววันนี้ก็มาถึงจนได้ ...

เมื่อสามชั่วโมงก่อน เขาได้รับแจ้งว่าภรรยาของเขาชนข้าวของ
ออกจากบ้าน ไปกับผู้ชายคนอื่นแล้ว เขาใส่ใจก็จริง แต่มันก็เป็นความโล่ง
ใจผสมกับความโศก ... เขาโกรธผู้หญิงคนที่เกลียดเขาหันที่ที่พวกเขาแต่งงานกัน
ผู้หญิงที่ทำตัวเย็นชากับเขาเหมือนคนไร้หัวใจ ไม่ว่าจะเขาจะทุ่มเท
เอาใจใส่เธอแค่ไหนก็ตาม ผู้หญิงที่ไม่อยากอุ้มท้องลูกของเขา ไม่มี ความ

อบอุ่น และไม่เคยทำตัวเป็นเพื่อนที่ดีของเขาสักครั้ง

ฟิลลอคตลื้อออก ปล่อยให้ลมทะเลเย็นๆ พัดกระหนบนแผงอก
แกร่ง

เขาเป็นผู้ชายที่รักษาคำพูดของตัวเองเสมอ เขายอมแต่งงานกับ
ผู้หญิงที่ตนแทบจะไม่รู้จัก ชื่อสตีลย์และให้เกียรติเธอ เขายอมหุบปากเงียบ
เมื่อเธอโกหกพ่อเขาและเหล่าสมาชิกสภาว่าพวกเขา กำลังพยายามที่จะมี
ลูกด้วยกัน และ ยังตั้งใจปล่อยข่าวว่าชีวิตสมรสยังคงราบรื่น มีความสุข
ด้วย

แต่มารวันนี่ หลังจากเธอหนีไปกับผู้ชายคนอื่น ทั้งความชื่อสตีลย์
ความเคารพและความห่วงใยทั้งหมดของเขาจะหุบเหว ให้กับโอเบรอนเท่านั้น
ฟิลล์ยังมีประเทศที่เขารักให้ต้องดูแล แต่ถ้าชาวนี่แพร่กระจายออกไป ประ-
ชาชนชาวโอเบรอนแดงจะเสียใจกันน่าดู

เขาคงต้องสร้างทำเป็นเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นไปก่อน

เขาต้องวางแผนแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแบบค่อยเป็นค่อยไป เขาจะ
ใช้เงิน ทองและทุกทางที่ทำได้เพื่อจัดการกลบเรื่องนี้ออานี้ให้เงียบที่สุด
สปีดนั้นน้ำเขาจะต้องไปประชุมที่ญี่ปุ่นกับองค์จักรพรรดิ เขาคงต้องจัดหา
ข้อแก้ตัวให้กับอดีตภรรยา ก่อน และเข้าร่วมการประชุมตามหน้าที่ แล้ว
ระหว่างที่อยู่ในต่างประเทศ เขาจะ โหรงหน่าเพื่อนที่ไว้ใจได้ ซึ่งตอนนี้เป็น
หน่วยความคดีหย่าร้างชื่อดังอยู่ที่ลอนดอนให้ช่วยเหลือ แล้วพอลกลับ
ถึงโอเบรอน เขาต้องบอกเรื่องนี้กับสมาชิกในครอบครัว ...บอกให้พ่อรู้ว่า
เขาล้มเหลว

พอคิดถึงตรงนี้ฟิลล์ก็ขบขามแน่นด้วยความเจ็บปวดในหัวใจ ถ้า
จะมีอะไรที่เขาเกลียดเสียยิ่งกว่าความล้มเหลวละก็ มันต้องเป็นการยอมรับ
ออกมาตรงๆ ว่าตัวเขาล้มเหลวนั่นเอง

บรรยากาศรอบตัวเขามีดครึม ห้องหะเลมิดคืนลมรุนแรง คลื่นสี

ชมพูแปรเปลี่ยนเป็นสีม่วงชุ่น ดูจัดจ้านสะท้อนถึงอารมณ์ของชายหนุ่มในเวลานี้

นับจากนี้ไป เขาสาบานกับตัวเองว่าจะไม่มีวันยอมให้ผู้หญิงคนไหนมาใช้อำนาจเหนือเขาได้อีก

ส่วนอนาคตของการก้าวขึ้นไปเป็นกษัตริย์ของเขาก็เริ่มริบหรี่ลง เขาคิดมาโดยตลอดว่าตัวเองจะได้เป็นผู้ปกครองประเทศ แต่มันอาจจะไม่มีวันเป็นจริงอีกแล้ว บัดลี้ก้คงจะตกเป็นของแม่กิมมิง น้องชายเขาแทน เพราะแม่กิมมิงมีทั้งภรรยาและทายาทที่พร้อมจะสืบทอดราชบัลลังก์ของโอเบรอน

หัวใจของฟิลลิปเจ็บแปลบ เขาอ้าปาก ตะโกนดังลั่น ระบายความเจ็บปวดที่กักเก็บไว้นานกว่าห้าปีออกไป แต่กลับมีเสียงร้องไห้ด้วยความ

โศกเศร้าดังสะท้อนมา ซ้ำหูเขา นั่นทำให้ชายหนุ่มนั่งเงิบ เงยหูรอฟัง

แล้วเขาก็เบิกตาโต เพ่งมองไปข้างหน้า สัมผัสความกลัดกลุ้มในใจไปหมดสิ้น ก่อนจะกระโดดลงไปยืนบนทรายเปียกๆ แล้วมองตามเรือลำหนึ่งค่อยๆ แล่นผ่านไป

แต่ชั่ววินาทีหนึ่ง ก่อนที่เรือจะแล่นหายไปหลังสันเขา ฟิลลิปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งห้อยขาอยู่ตรงหัวเรือ ภาพของเธอช่างเหมือนกับนางเงือกในความฝัน ช่วงวัยเด็กของเขา ทั้งสัดส่วนยวบยาบ และเรือนผมสีแดงจัดจ้า

เธอหันมาเจอเขา เรือนผมยาวสลวยบิดป่ายบนลำคอด กระทบและหน้าอกขาวเสีใหม่ ดูเหมือนเธอกำลังจ้องมองมาที่เขาเช่นกัน มันช่างเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดดีเหลือเกิน เขาอ่านแวตาเธอไม่ออก แต่ก็สัมผัสได้ถึงบางอย่างที่ไม่ใช่ชานมาจากสาวงามตรงหน้า

ผลก็คืออวัยวะตรงหน้าขาของฟิลลิปคันเต็มตัวแข็งซึ่งแผ่เมที่

คลื่นลูกใหญ่ซัดเข้ามาเกือบโดนตัวเขา ละอองน้ำทะเลเต็มๆ กระเซ็นโดนใบหน้า ปากและเข้าตา ทำให้เขาต้องยกมือขึ้นลูบหน้าเพื่อเช็ดมัน

ออก แล้วมองไปที่เลขบนนิ้วชี้ครึ่ง

แต่ทั้งนิ้วและนางเงือกสาว สวยก็จากไปแล้ว

เด็กหนุ่มร้อนผ่าด้วยความต้องการที่รู้มเร็ว แต่เขาต้องสัสต์ความรู้สึกนี้ทิ้งไป เขาเคยเกิดอาฆนทางเทศมาแล้วตั้งหลายครั้ง แต่มักก็ไม่เคยรุนแรงเท่านี้ เขาต้องจัดการควบคุมมันให้ได้ จะไม่มีผู้หญิงคนไหนมามีอำนาจเหนือเขาได้ซัก

ทีลชบกรวมแฉ่ง พตางถดเสื่อผ้าออกจนเปลือยเปล่า ก่อนจะกระโจนลงสู่น้ำทะเลเย็นเจี๊ยบ ด้วยความมุ่งมั่นที่จะแสดงให้อวัยวะส่วนนั้นของเขารู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นเจ้านาย

๗
จอย
บุ๊คคลับ

โอเบรอน สี่เดือนต่อมา

วิอบตัวเรือถูกปลกดลุมไปด้วยหมอกหนา รางกับผ้าม่านสีขาว
ผืนใหญ่ ชวนให้ชนลุกไม่น้อย แขนงน้ำทะเลก็ยังไม่ลดระดับเข้ามาในเรืออีก
ขณะที่หีบหมอนอิงกลับไปวางบนเก้าอี้ยาวที่เปียกโชก เขียร่า
ซัลเมอร์ก็นึกตำหนิตัวเองที่ลืมดูแผนที่ว่าตอนนี้อย่างไรตัวเองเดินทางมาถึงไหน
แล้ว

ทำไมเธอถึงได้โง่งแบบนี้

นั่นอาจจะเป็นเพราะเธอมีแต่ฝันแต่ฝันใจกับหัวที่สนั่นแสน
งดงามของประเทศบ้านเกิดของคุณแต่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า จนทำให้ลืม
สิ่งที่ควรทำในระหว่างการเดินทางไป

หญิงสาวนั่งอยู่บนหาดฟ้าเรือตั้งแต่ตอนบ่าย ปล่อยให้แสงแดด
จัดจ้านส่องความอบอุ่นเหนือไหล่บ้าง แล้วเหม่อมองไปทางเกาะเล็กๆ ไม่
ไกลจากชายฝั่งเมืองคอร์นวอลล์ เธอเต็มไปด้วยความงามของโอเบรอน
ราวกับลูกสะกดจิต ทั้งสูงเสียดสูงตระหง่าน ต้นไม้เขียวชอุ่มเป็นทิวแถว พุ่ม
ดอกเฮเธอร์สีม่วงกับไซดหินที่ผุดขึ้นมาแซมกับกอหญ้าทะเล

เมื่อที่อากาศยังดีอยู่เลย ห้องฟ้าสดใส ทะเลเจียบสงบ แต่แล้วทุก
อย่างก็เปลี่ยนแปลงปุปบิบ จู่ๆ ก็มีหมอกหนาที่บีบมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ ไรย
ตัวลสมาปลกดลุมไปทั่วเรืออย่างรวดเร็ว จนเธอคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ทัน
ไม่นานหลังจากนั้น *เฮย์ดรัม* เรือของเธอก็แล่นไปเกยบนแนวชายฝั่งที่เต็มไปด้วย

ไปด้วยโซติน

มันเป็นไปได้ยังไง คนที่เล่นเรือมากกว่าสิบปีอย่างเธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้น

ความหวั่นวิตกแล่นปราดไปตามกระแสเลือด ขณะก้าวขึ้นบันไดไปยังศาลฟ้าเรือ ตรงไปหากลุ่มหมอกหนาที่บนนั้น เธอไม่อาจยอมสูญเสียเรือที่รักไปเพราะความโง่เขลาของตัวเองและหิน โสโครกได้ เพราะเรือลำนี้คือสิ่งที่เป็นตัวแทนของคุณค่าที่รัก มันเป็นมรดกที่ถ่ายทอดให้เธอ...เป็นความฝันของพ่อ เดย์ดริมคือสิ่งเดียวที่ส่งต่อหลานแบ่งปันร่วมกัน ดังนั้นเรือจะต้องไม่เป็นอะไร เธอยังมีการเดินทางรออยู่ การเดินทางที่คุณค่ามันไว้ และเธอต้องทำให้สำเร็จด้วย เธอจะต้องพาเดย์ดริมไปจุดเทียบท่าที่บาราหิน หมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ ที่เป็นบ้านเกิดของคุณค่า ก่อนจะเดินทางกลับซาน ดีเอโก กลับไปสู่พรัดแมนท์ที่ว่างเปล่า และงานเขียนที่ค้างคามาดังแต่วันที่คุณค่าจากไป

บาราหิน อยู่ไม่ไกลจากที่นี่ แค่ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของโอเบรอน ไม่ว่าจะกระแสน้ำจะเชี่ยวกรากหรือยากลำบากแค่ไหน เธอก็จะไปให้ถึงที่นั่นให้ได้

หญิงสาวดึงเรือยางออกมาจากที่เก็บ แล้วหย่อนลงเหนือผิวน้ำ แต่กระแสน้ำก็เชี่ยวกรากมาก เรือยางคงจะฝืนผ่านคลื่นลมแบบนี้ได้ไม่นาน มันอาจไปชนกับหิน โสโครกอีกก็ได้

พอคิดอย่างนั้น เธอก็กลัวเสียจนไม่กล้าหนีลงเรืออย่างลำเล็ก ก่อนจะดึงขึ้นมาเก็บ

แต่เธอต้องสละเรือก่อน

สำหรับนักเดินเรือแล้ว การสละเรือก็เหมือนการทอดทิ้งลูกของตัวเองจริงๆ นี่เอง มันไม่ใช่สิ่งที่ควรทำสักเท่าไร

วินาทีนั้นเอง น้ำทะเลก็ไหลทะลักเข้ามาบนศาลฟ้า จนเรือสันโดสงเคลง ส่งเสียงดังครี๊ดคราดราวกับจะร้องบอกว่าหนีไม่ไหวแล้ว

เธียร่าคิดว่าแผนนี้ หิ้งกระเป่าที่เธอจัดเตรียมไว้ที่นั่น แล้วพาตัวเอง
เดินไปที่หัวเรือ นี่เธอกลายเป็นคน ชี้ชลาดหรือเปล่าที่เลือกแก้ปัญหาด้วย
วิธีง่ายๆ แบบนี้ แต่เธอก็ไม่รู้จะทำอย่างไรแล้ว เธอนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลัง
จากพิริศพของพ่อแม่ ตอนที่เธอตัดสินใจย้ายไปอยู่กับคุณเฒ่า แทนที่จะเป็น
ป้าเฮเลน ผู้เข้มงวด หิ้งที่นั่นถือเป็นการกระทำที่ขัดกับพันธุกรรม จากชีวิต
ของสาวน้อยที่เคยอยู่ภายใต้การเลี้ยงดูที่เข้มงวดมานานหลายปี เธียร่าก็
ได้ปลดปล่อยตัวเองให้เป็น อิสระอย่างเต็มที่ เธอทำทุกอย่างตามสัญชาต-
ญาณ และการย้ายไปอยู่กับคุณเฒ่าก็คือการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดในชีวิต
ของเธอ

สัญชาตญาณเป็นสิ่งเดียวที่เธอกำลังเชื่อมั่น อยู่ในตอนนี้ และมัน
บอกให้เธอกระโดดลงไป

เธียร่ามองแผนที่เพื่อดูให้แน่ใจอีกครั้งว่าจะต้องว่ายน้ำไปทางไหน
เธอหลับตา หายใจเข้าลึกๆ เงียบหูฟังเสียงคลื่นเฒ่าอย่างที่คุณเฒ่าเคยสอน
ไว้

แล้วเธอก็กระโดดลงน้ำแล้วชูชีพให้พอแว้ออก ก่อน จะ กระโดดลงไป

๒. เธออยากจะหนีไปให้ไกลจากโลกใบนี้

แต่สักครู่หนึ่งก็ยังมีดี

เจ้าชายฟิล รอยซ์นั่งจิบเบียร์สบายๆ บนเก้าอี้ท่ามกลางสาย
หมอกอยู่บนดาดฟ้าของบ้านชายหาด มันแปลกมากที่จู่ๆ ก็มีหมอกหนา
ปกคลุมไปทั่วโอแบรอนเกือบหนึ่งชั่วโมง เขาไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร
แต่มันก็เป็นหนึ่งชั่วโมงที่ปราศจากคำถาม ไม่ต้องมีคำตอบ และเป็นความ
สงบเงียบอย่างแท้จริง

หลังจากเดินทางลับจากลอนดอนเมื่อห้าวันก่อน ชีวิตเขาก็มีแต่

คำถามและการตอบคำถามเหล่านั้น ซึ่งเขาก็จัดการรับมือมันด้วยคำตอบ
ที่ห้วน ลั่นและเย็นชาที่สุดเท่าที่จะทำได้ คนในครอบครัวไม่จำเป็นต้องรู้
รายละเอียดในชีวิตสมรสที่ล้มเหลวของเขา แต่รู้ว่าเขาหย่าขาดกับภรรยา
ก็พอแล้ว เขาจัดการเรื่องหย่าแล้วก็กลับบ้านมาทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป
เขาก็จะต้องเผชิญหน้ากับประชาชน ของตัวเองด้วย

ฟิลนึกว่าตนเองจะสามารถบอกเรื่องนี้กับคนใกล้ชิดได้ง่ายๆ แต่
ด้วยนิสัยส่วนตัวที่เป็นคนพูดน้อยอยู่แล้ว ทำให้เขาหุบปากไม่อาจทำอย่าง
นั้นได้ เขามองอับอายใจอย่างบอกไม่ถูก

แม็กซิม น้องชายกับแคเธอรีน น้องสาวของเขาต่างก็แสดงออกว่า
สนับสนุนการตัดสินใจของพี่ชาย ส่วนพ่อก็รับฟังเรื่องราวทั้งหมดด้วย
สีหน้าเคร่งขรึม ก่อนจะถอนใจออกมาฮึดยาว แล้วพยักหน้าหงึกๆ

เขาไม่โกรธที่พ่อทำทำอย่างนั้น เขาเข้าใจดี เพราะเขาเองก็คงจะ
ทำอย่างนั้นเหมือนกัน แต่เขาเป็นห่วงโอเบรอน แล้วอย่างนี้ประชาชนจะ
คิดอย่างไรเมื่อได้รู้ข่าวชีวิตสมรสที่ล้มเหลวของ เจ้าชายมกุฎราชกุมาร
ผ่านการประกาศในงานปิกนิกประจำปีของโอเบรอนในวันเสาร์ที่จะถึงนี้
ประชาชนของเขาต่างเฝ้ารอปีแล้วปีเล่าด้วยความอดทนที่จะได้ยื่นข่าวดี
เรื่องรัชทายาท แต่นั่นคงจะไม่มีวันเป็นจริงได้อีกแล้ว

แล้วประชาชนจะยกโทษให้เขาไหม หรือคนเหล่านั้น จะขอให้เขา
สละสิทธิ์ในราชบัลลังก์เพื่อให้แม็กซิมขึ้นครองราชย์แทน

ฟิลยกเบียร์ขึ้นดื่มอีกใหญ่ พลางเหม่อมองไปยังทะเลกว้างที่มี
หมอกหนาปกคลุม เขารักประชาชนชาวโอเบรอนยิ่งกว่าชีวิตตนเอง เขา
พร้อมจะทำตามที่ประชาชนเรียกร้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม

ทันใดนั้น ฟิลก็สะดุ้งตกใจ ความคิดที่ก้าวล่วงล่องลอยไปไกลถูกดึง
กลับมา เขามุดลุกขึ้นยืน ไขว่คว้าแล้วเงยหูฟังเสียงที่ดังแว่วมา

เสียงร้องให้ดังมาจากห้องทะเล เสียงร้องขอความช่วยเหลือแผ่ว

เขาอย่างคนสิ้นหวังและใกล้จะหมดแรงทำให้เขาตัวเย็นเฉียบ

ชายหนุ่มรีบกระโดดลงไปยังบ่อน้ำพรายเย็นเฉียบ แล้วออกตัววิ่งไป
หมอกหนาที่บ่อน้ำทำให้มองไม่เห็นอะไรไม่ได้ชัดนัก แต่เขาก็วิ่งไปเรื่อยๆ เขา
สามารถวิ่งไปจนชายหาดได้หึ่งที่รอบตัวมีหมอกหนาราวกับเอาผ้ามาปิดตา
ไว้ เพราะเขาริ่งอยู่ที่นั่นทุกวัน

นั่นไง เสียงนั้นดังแว่วมาอีกครั้ง แล้วยังดังขึ้นกว่าเดิมด้วย

ชายหนุ่มไม่ยอมมเสียวเวลาหยุดคิด เขาริ่งสุดฝีเท้า แล้วกระโจนลง
ทะเล ตำน้าฝ่ำกระแสดลื่นออกไป เขาร่วงน้ำราวกับถูกบีดาจไล่ล่า ตรงไป
ยังทิศทางของเสียงร้องให้ นั่น ขณะที่ห้องทะเลกำลังคลุ้มคลั่ง

พองยหน้าขึ้นเหนือผิวน้ำ เขาต้องพยายามพยุงตัวให้ลอยไว้ แล้ว
เหลียวมองไปทางซ้ายที่ขวาที่เห็นทั้งสองช่างทำงานหนักราวกับเครื่องยนต์
เพื่อช่วยประคองตัวเอาไว้ให้ได้

เขาใช้เวลากว่าห้าวัน นึกว่าจะจับต้นเสียงได้ เส้นผมสีแดง นัยน์
ตาเบิกกว้าง ใบหน้าขาวซีดลอยริมเหนือผิวน้ำ เขือกของเสื้อชูชีพเกี่ยว
พันอยู่กับโซดหิน

เสียงร้องขอความช่วยเหลือของเธอแหบพร่าและอ่อนแรงลงไป
ทุกที เธอคงใกล้จะหมดแรงแล้ว ฝัดใจแน่นแรง พลาจรีบว่ายน้ำอย่างรวดเร็ว
เร็วกว่ากับงูทะเลตรงเข้าไปช่วย พอไปถึงตัวเธอ ชายหนุ่มก็ไม่ยอมมเสียวเวลา
เขารีบแกะเชือกออกจากโซดหิน สอดแขนรัดรอบเอวบาง ช่วยพยุงเธอไว้
ไม่ให้จมน้ำไป

แต่ด้วยความรีบร้อนที่จะพาเธอกลับเข้าฝั่ง เท้าของเขากลับถูก
กอสำหรัยพันไว้แน่น จนขยับไม่ได้ สำหรัยเปียกดินพันรอบข้อเท้าเหมือน
ปลาหมึกหิวโหย ที่กำลังลากเขาให้จมน้ำลงไป

เขาสบกออกมาเมื่อร่างบางในอ้อมแขนหลุดมือไป ชายหนุ่มมีใจ
หายวาบ เมื่อถูกกระแสน้ำกระซวกดึงลงไปใต้ทะเลดลิ่ง เขากลับแหบสิ้น

สติ ซึ่พจนันต์ก็ ร่างใหญ่ลอยคว้างกลางทะเลสีเขียว เขาต้องผายแน่แล้ว
ความตายกำลังรอเขาอยู่ตรงหน้า

แต่แล้วพิลึกก็รู้สึกถึงกระแสน้ำแก่งวน อยู่ตรงรอบขา สาวผมแดง
กำลังไขว่สองมือวนกับการกระชากกอสสำหรับสี เขียวออกจากข้อเท้าเขา

แล้วเขาก็ติดตัวขึ้นมาเหนือผิวน้ำอย่างรวดเร็วราวกับลูกโป่งสวรรค์
ถูกปล่อยให้ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า ชายหนุ่มรีบสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด เขา
โอโศลก ก่อนจะสำลึคน้ำออกมา แล้วต้องพยายามพยุงกายเหนือผิวน้ำที่
มีคลื่นกระเพื่อมสูงให้ได้

พอคิดว่าตัวเองกำลังจะหมดแรง ก็มีมือบางสอดมาโอบรอบหน้า
อกช่วยพยุงเขาไว้ แล้วเขาก็เริ่มจับตัวได้อีกครั้ง

ขณะที่หึ่งสองตรงกลับ ซ้ำฝั่ง คลื่นสูงถ้าโถมเข้าใส่พวกเขาหนัก
หน่วงเหมือน หิมะฟูตบลดที่กำลังเดินหน้าบุก หลิงสาวว่ายน้ำเข้าๆ ปล่อย
ตัวเองให้ลอยตามคลื่นไป ไม่ว่าจะมัน จะพาไปทิศทางไหนก็ตาม

แม้จะเจ็บแปลบที่ปอด แต่เขาก็จัดการควบคุมลมหายใจให้เป็น
ปกติจนได้ ซึ่พจนันต์ไม่ตื่นก็เร็วแบบเมื่อก็ แล้วจึงค่อยๆ ประคองตัวให้ลอย
เข้าฝั่ง

เมื่อเท้าสัมผัสถึงพื้นทราย เขาก็เปลี่ยนเป็นเดินแทน แต่ก็เหนื่อย
อยู่ได้ไม่นาน พอมาถึงหาดทรายแห้งๆ ก็รีบหึ่งตัวลงนอนแผ่หน้า ก่อนจะ
ได้ยินเสียงผู้หญิงคน นั้นหึ่งตัวลงนอนข้างเขา

"คุณไม่เป็นไรใช่ไหมคะ ลานชลือต" เธอเอ่ยถามกระห่อนกระแต่น
พิลึกใช้เวลาเกือบสามสิบวินาทีในการทำความเข้าใจคำถามของเธอ
"ลาน ชลือตอะไร"

"ก็ อัดวิน คนที่เข้าไปช่วยผู้หญิงที่กำลังลำบากใจคะ "

"อ้อ" เขาพึมพำ แล้วยกมือชี้เลอบินหน้าเปียกโชกของตัวเอง "อัดวิน
ที่เข้าไปช่วยผู้หญิงที่กำลังลำบาก แล้วก็ดันไม่เง่า ทำให้ตัวเองถูกสาหร่าย

พัน ซื่อ ห่าจนเกือบจมน้ำตาย”

หญิงสาววางมือบนบ่าเขา “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ผมยังไม่ตายหรอก” พิลังให้เปิดอีกฝาที่หน้าก้นของฉนวนเปิดกว้างไว้ “ถ้าผมเป็นฉนวน ซลือต คุณก็ต้องเป็น ...”

เขาพูดค้างไว้แค่นั้น แม้หมอกขาวเข้มจะยังปกคลุมไปทั่ว แต่เขาก็เห็นว่าหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ นั้นช่างงดงามเหลือเกิน ดวงตาของเธอมีสีเหมือนห้องหะเล มันเป็นสีเขียวอ่อนผสมปนกับสีฟ้า เรือนผมยาวสีแดงหยักศกเหมือนลอนคลื่นเปียกโชกแบบศิริระ

ร่างหนุ่มพลันแกร่งขึ้นมา ไขว่แล้ว *๕๐ มี เหวศ* เขารู้สึกได้ด้วยใจว่านางเงือกแสนสวยบนเรือที่เขาเห็นเมื่อสี่เดือนก่อนกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว

“อันก็ต้องเป็นคนที่ไม่มากๆ ใจล่ะ” เธอแหวะตัวเองอย่างไร้อารมณ์ขัน “ที่จริงอันต้องบอกว่าเราทั้งสองคน นั้นแหละที่ไม่ใ้่มากๆ”

“ทำไมคุณคิดอย่างนั้นล่ะ”

“ก็อันพาตัวเองลอยไปติดกับโชดหิน” เธอแลบลิ้นเลียริมฝีปากพลางทำท่าครุ่นคิด “ส่วนคุณก็พาตัวเองไปติดกับกอสำหรับ่าย”

ถ้าเขาสอดแขนไปรั้งเธอมาจูบ เธอจะยอมแยกริมฝีปากให้เขาเข้าไปลิ้มรสความหอมหวาน และ จูบตอบอย่างหิว โหยอย่างที่เขาต้องการจะจูบเธอไหม “นั่น ไม่ใช่ก รกระทำให้ใจง่าสักหน่อย”

“ไม่ใช่เธอคะ ถ้าอย่างนั้นควรจะเรียกว่าอะไรล่ะ”

“ก็เป็นสิ่งที่พระเจ้าบันดาลให้เกิดขึ้นไง บางทีเราอาจจะอยากถูกผูกมัด ให้ติดอยู่กับอะไรสักอย่างก็ได้”

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าทำไมถึงพูดอะไรบ้างออกไปแบบนั้น แต่ก็สายเกินกว่าที่จะขอคำพูดนั้นกลับคืนมาได้แล้ว

หญิงสาวจ้องหน้าเขา รวากับว่าเธอสามารถมองเห็น หะ ลูมิว หนึ่ง

ไปถึงข้างใน หัวใจเขา "ฉันไม่ต้องการถูกผูกมัดติดกับอะไรทั้งนั้น ฉันต้องการอิสระ"

"ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของพระเจ้าเถอะ" เขาพูดออกไปคล้ายกับจะย้ายกับตัวเองมากกว่าให้เธอรับทราบ

เธอหันหน้าอง "คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ"

แต่เธอก็ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้ตอบ ก็ดีเหมือนกันเพราะเขาก็ไม่รู้จะพูดอะไร บรรยากาศรอบตัวพวกเขาในตอนนี้อาจกับโลกแห่งความฝัน เมื่อเธอค่อยๆลดกายลงลงมา อนาคตกับเนื้อตัวเขา สองแขนสุดโอบรอบคอเขาไว้ แวดผาหิวกระหายของเธอจ้องมองเขา แล้วจึงจูบเขาเบาๆ

ฟิลดราจจึงม้งงด้วยความชอบใจกับน้ำหนักตัวเธอบนร่างเขา หรวงอกกลมกลิ้งกดแนบแผงอกแกร่ง จิมมีปากเอิบอิ่มอยู่ห่างจากปากเขาเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น

เธอผลักดันให้เขาคลุ้มคลั่งและปั่นป่วน ด้วยอารมณ์ปรารถนา เขาไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน แต่เขาก็ต้องการเธอมาก นัยน์ตาของเธอ วิธีที่เธอจ้องมองเขา ทำให้เขาผูกพันกับเธอ และรู้สึกเคลิบเคลิ้มราวกับอยู่ในห้วงแห่งความฝัน ร่างนุ่มร้อนอำด้วยแรงปรารถนา เขาอยากจะทำงวนอยู่ในดวงตาคุณั้น แล้วไม่อยากจะออกมาเลย

จิมมีปากแนบริมฝีปาก ร่างสาวแนบร่างแกร่ง หมอกหนาที่บโรยตัวมาปกคลุมรอบตัวพวกเขาพร้อมกับผ้าห่มผืนใหญ่ ดูคล้ายโลกแห่งความฝัน และนี่คือสวรรค์ที่แท้จริง

เขาและเธอต่างปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความต้องการ

ชีพจรเขาเต้นเร็ว เลือดสูบฉีดแรงไปทั่วร่างกาย นี่เป็นความฝันใช่ไหม เขาเผลอคิดไปเมื่ออารมณ์รักร้อนแรงเข้าครอบงำจนไม่อาจหยุดยั้งตัวเองได้ มันคงจะเป็นฝันร้าย เพราะเขาใกล้จะสูญเสียการควบคุมตัวเองไปจนหมดแล้ว สมอง ความคิดและเหตุผลดี ๆ ก็พากันบินหนีหายไปหมด

สัญญาตญาณลึกลับพิเศษผู้ติดเกือบกำลึงครอบงำเขา พิลลขยับตัว พลิกเรอกลับลงไปนอนหงายอย่างว่องไว เธอส่งยิ้มให้อย่างขำขวน เขาเขย ดางเธอขึ้น ใช้นิ้ววัดนริมฝีปากอ้อมให้เผยอแยกออก นี่เขาเป็นบ้าไปแล้วหรือ ใจคงเป็นเพราะดวงผาสุดเข็ชู้คู่นั้น ที่ชักนำ ล่อลวงให้เขาทำตัวแบบนี้ แต่ เขาไม่สนใจอะไรอีกแล้ว

กระแสคลื่น ของความปรารถนาจุมใจของเขาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หรือไม่อย่างนั้นมันก็อาจจะถูกเก็บกักเอาไว้ จนกระทั่งเขาได้เจอเธอคนนี้

เสียงครางแผ่วเบาดังมาจากลำคอเขา ขณะก้มศีรษะลงไป แล้วจุม เธอเบาๆ ก่อนในที่แรก คล้ายจะหยั่งเชิง หยอกเย้า ก่อนที่เธอจะจุมตอบ เขาอย่างร่าเริง สัมกับเขาเผือกาวนาและผ่อง การพอดี

จิมฝีปากเธอร้อนเผ่าง ลื่นที่ผิวกวักเกี่ยวกัแสนหวาน นี้นิ้วเรียวสอดซุซา ไปใต้เรือนผมของเขาแล้วกดให้เขาจุมพิศหนักหน่วงขึ้น

พิลลคิดอะไรไม่ออก แล้วก็ไม่ค่อยอยากคิดอะไรด้วย เขาได้แต่กระซิบใกล้ จิมฝีปากของเธอ "เรากำลึงทำอะไรกัน อยู่เนี่ย"

หญิงสาวนั้นนริมฝีปากล่างของเขาอย่างขำขี้เข้า ก่อน จะตอบเสียง เบาหวิว "ไม่รู้สิคะ แต่ฉันรู้สึกดีมากๆเลย"

"ดีเกิน ไปด้วยซ้ำ"

สมองเขาพลันว่างเปล่า ทันทีที่เธอจุม เขาอีกครั้งอย่างดูดีเต็ม เรียก ร้องให้เขาจุมตอบ วอน ขอให้ลิ้นเขาปลุกเร้า รุกล้ำเข้าไปในปาก แล้วเขา ก็น้ำดลั่งไปตามเธอ จุมพิศยิ่งหวัดความร้อนแรงมากขึ้น เธอเอียงศีรษะไป ด้านข้าง พลงนยกละโหมผายขึ้น บด บีบคั้นกับความแข็งซึ่งในกางเกงยีนส์ ของเขา

แม้จิตใจสำนึกจะร้องเตือน แต่ชายหนุ่มก็ไม่สนใจ เขาสบตาเธอ เห็นดวงผาสี เขียวที่แผ่ไปด้ว้ความปรารถนา กำลึงมองมาที่เขา หญิงสาว ส่งเสียงครางเบาๆ ก่อนที่เขาจะ จัดการกับเสียงนั้น ด้วยวิธีการเดียวที่เขา

รู้จักว่ามัน จะทำให้ผู้หญิงเจ็บได้

รอบตัว พวกเขาคือ ทะเลกว้างที่มีคลื่นแรงซัดสาดกระหน่ำ
และรอบตัว พวกเขามีหมอกหนาที่บโรยตัวลงมารายล้อม

เขารู้ว่าตัวเองกำลังคลุ้มคลั่งด้วยโรคเรื้อนผ่าว เมื่อมือบางกระซก
ถอดเสื้อยืดและรีบเกาะกระดุมกางเกงยีนส์ของเขาออก แต่ก่อนที่เขาจะหัน
ได้คิดอะไร เธอก็พลิกตัว ผลักให้เขานอนหงาย โดยที่เธอนั่งคร่อมเขาไว้

ชีพจรหนุ่มเต้นรัว พิลัดั่งชุดว่ายน้ำขึ้นบน ของเธอลงบ้าง แล้วกอบ
กุ่มทรงอกอ้อมเต็มไว้ใน อุ้งมือใหญ่ พลางใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้บีบหมุน
ปลายยอดสีสวยที่ปริเป่งอย่างหยอกเย้า เธอสะดุ้งเรียก ร่างบางสั้นจะรัก
พลางอุกไถ่ตัวเองกับความแข็งซึ่งของเธอ ชายหนุ่มรู้ว่าเธอใกล้จะถึงจุด
สุดยอดเต็มที เธอใกล้จะได้สิ่งที่ตัวเองต้องการแล้ว

เขาตีบตีงยอดอกแข็งตึงแล้วตึงเบาๆ เมื่อเธอขยับสะโพกเสียดสีกับ
ตัวเขาเป็น จังหวะสม่ำเสมอเหมือนกับคลื่นที่ซัด โถมเข้าหาฝั่ง ทรายที่อยู่
ข้างล่าง พวกเขาก็นุ่มนุ่มและขยับไหวทุกครั้งที่ยับตัว พิลชยับไปพร้อมกับ
เธอ พาเธอไปจนถึงจุดสุด ยอดด้วยปลายนิ้วที่ตีบตีงปลายยอดสีกุหลาบ

แล้วเธอก็ครีคร้องออกมา

เขาแข็งซึ่งจนเจ็บปวด แล้วรีบพลิกตัวเธอลงไป นอนหงาย เขาถอด
ชุดว่ายน้ำของเธอออก จับต้นขาเธอให้ขยับแยกออกจากกัน ร่างเปลือย
งามน ออระหวนอยู่บน หาดทรายขาวที่มีคลื่น ซัดสาดอยู่ด้านหลัง หญิงสาว
หายใจหอบถี่ มองเขาด้วยสายตาดียว โหย แล้วจึงฉวัดชวเรียวยาวโอบรัด
รอบเอวเขาไว้ และ ยกสะโพกขึ้น

พิลก้มลงมองหน้าเธอ "แน่ใจนะว่าคุณต้องการแบบนี้"

"ค่ะ" เสียงเธอสาดเป็นห้วงๆ

เขาไม่พูด ไม่คิดอะไรอีกแล้ว พิลยกตัวขึ้น ผลักดันความเป็นชาย
แข็งซึ่งเข้าไปในตัวเธอทันที เขาตกใจเมื่อสัมผัสได้ถึงความชุ่มชื้นและร้อน

ผ่าวงที่โอบล้อมรอบเขาไว้ "ข้างในตัวคุณเหมือนสวรรค์ดีๆ นี่เอง"

เธอครางเบาๆ ก่อน จะตอบ "ฉัน ไม่ใช่ นางฟ้า นะคะ" เธอยกสะโพกขึ้นลง ชยับตัวไปพร้อมกับเขา ขณะที่ชายหนุ่มก็ชยับโยกเข้าสู่ตัวเธอ ด้วยจังหวะที่หนักหน่วง ร้อนแรง

เขาถูกรอบกำด้วยความปรารถนาชวนให้ดลุ่มดลั่ง แต่ก็รู้ว่าคงจะไปประคองไปได้อีกไม่นานนัก นั่นทำให้เขานึกเคืองขึ้นมานิดๆ เขาอยากจะทำเซพส์สุดขั้วมาอยู่ข้างในตัวเธอเช่นนี้ตลอดไป แต่ร่างกายเขาก็ทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

หน้าผากเขามีเหงื่อเกาะ พราวขณะที่เง่่งจังหวะใจจ้วงเข้าสู่ตัวเธอ ผลักดันให้ทั้งสองร่างไหลจมลงในทรายมากขึ้น

ข้างในตัวเธอคับแน่นมาก เขาเองก็เกร็งไปหมดแล้ว

มือบางแตะต้องไปทั่วตัวเขา ผั่งแต่แผ่นหลัง จนถึงบั้นท้าย แล้วเกาะเกี่ยวในหลังก้างไว้ เธอกระตุกเกร็งอยู่ครู่ใหญ่ ก่อน ที่เรียวซาซึ่งผัดเกี่ยวรอบตัวเขา จะคลายออก แล้วกางแผ่หลา

เขารู้ว่าเธอกำลังจะไปถึงสวรรค์ร่างบางสั้นเห็นม เหมือนถูกสายฟ้าฟาด กล้ามเนื้อข้างในตัวเธอบีบรัดรอบแก้มกายเขาถี่ๆ ซ้ำๆ ความรู้สึกในตอนนั้นช่างดีเสียจน เขาเองก็แทบดลุ่มดลั่งไปเหมือนกัน

แล้ว เขาก็เลิกการควบคุมตัวเองไปจนได้

ข้างในตัวเธอสั้นระริก แล้วบีบรัดรอบความเป็นชายที่จู่โจมเข้าไปอย่างต่อเนื่อง แล้วในที่สุด เขาก็ทนไม่ไหว พิลไปถึงจุดสุด ยอดพร้อมรับเธอ

ความล้อนผ่าวงจากไฟรั้งในตัวเหี้ยจ่าค่อยๆ เย็นลง เช่นเดียวกับหมอกหนาที่เบาบางลงไปมาก เธอถึงงีบไปเกือบนาที กวางนาขอให้ตัวเองจะลายหายไปจากที่นี่ เหมือนกับสายหมอก เธอจะได้หนีไปจากความ

เป็นจริงตรงหน้าหนีไปจากความอับอายของสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น แต่ก็รู้ว่ำนั้น
ไม่มีวันเป็นจริงได้

ผู้ชายที่อยู่ข้างๆ เธอขยับตัวแล้ว ผิวกายชายร้อนผ่าวสัมผัสโดน
ตัวเธอ

ตัวเธอสั่นหวิวอย่างห้ามไม่ได้ แล้วคลื่นเสียงตรงใจไว้ พลังชุกชุม
โบทน้ำกับชอคคอสของเขา ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น
ได้อย่างไร เธอไม่ใช่นางฟ้าแสนดี และไม่ใช่นกเหล็กหนีสังคมก็จริง แต่การ
นอนกับคนแปลกหน้านั้นเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อมาก

มีหน้าซ้ำเธอยังต้องการเขาอีก

เธออยากจะนอนเปลี่ยวเคียงข้างผู้ชายที่หล่อที่สุดเท่าที่เธอเคยพบ
เจอมาไปนานๆ อยากให้ความโดดเดี่ยว ความไม่มั่นใจของชนหมดสิ้นไป
แล้วหลงเหลือไว้เพียงความสุขท่วมทับ จากการได้ร่วมรักกับเขากี่พอ

และเธออยากรู้สึกว่าเป็นสาวสวยที่น่าปรารถนา น่าครอบ
ครองอีกหน

ตลอดชีวิตยี่สิบหกปีของหญิงสาว เขียวจำเคยมีความรักแสนจี๊ดจ๊าด
เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เธอเคยจินตนาการว่าอยากจะมีช่วงเวลาแห่งความ
สุขสมแบบมือก็อยู่บ่อยๆ แต่ก็ไม่ได้คิดเลยว่ามันจะกลายเป็นจริงได้ ในเมื่อ
ฝันของเธอเป็นจริงแล้ว การลืมตาตื่นก็อาจจะไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเธออีก
ต่อไป

ความคิดของเธอพลันหยุดชะงัก เมื่อชายหนุ่มขยับกอนกาย
ออกห่าง แล้วลุกขึ้นนั่ง เขาชบครามแน่น นัยน์ตาสีม่วงเต็มไปด้วยความ
ลำบากใจยามที่ก้มลงมองเธอ หัวใจของหญิงสาวหล่นวูบ เธอรู้สึกว่่าตัว
เองเปล่าเปลี่ยวน่าอับอายเหลือเกิน ส่วนชายหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อเหลาราว
เทพบุตรก็ทำหน้าตื่นตะลึง ผกใจ

ไม่ว่าเขาผกใจกับการกระทำของตัวเอง หรือของเธอก็ตามแน่

ใบหน้างานเป็นสีชมพูเข้มขึ้น หันตา เธอจับสวมชุดว่ายน้ำน้ำปกปิด
ร่างเปลือยของตน แล้วบอกไปด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "คุณคงไม่เชื่อว่าฉัน
ไม่เคยทำอะไรแบบนี้มาก่อน "

สีหน้าเขาแลดูว่างเปล่า "ผมก็ต้องขอโทษด้วย"

น้ำเสียงแหบพร่าของเขาซึมซับเข้าสู่ตัวเธอ ส่งผลให้ผิวสาวร้อน
ระผ่าวอยู่ใต้ชุดว่ายน้ำเปียกชื้น "คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษ..."

"จำเป็นสิ" เขาตัดสินใจแล้วยกมือขึ้นเสยผม "คุณเกือบจะจมน้ำ..."

"คุณเองก็เกือบจมน้ำเหมือนกัน "

"...แล้วผมก็..."

"แล้วเราก็..." เธอช่วยแก้ไขให้

เขาเงยไปครู่หนึ่ง แล้วกวาดตามองทั่วตัวเธอ "คุณเป็นใคร"

คนใจที่สุด ในโลกใบนี้ เธออยากจะตอบไปอย่างนั้น แล้วเธอยังเป็น
ผู้หญิงหน้าด้าน ไร้ยางอายที่ทำอะไรไม่รู้จักคิดด้วย เธอเป็นผู้หญิงที่เพิ่ง
เอาชีวิตรอดมาจากความตายมาหยกๆ แล้วเสียชีวิตไป "ฉันว่าเราไม่รู้จัก
กัน มันคงจะตลกกว่านะ "

เขาเบ้าปาก "ไม่เอา"

"อันพูดจริงๆ นะ อย่าถามเลยดีกว่า" แล้วก็ขอเวลาให้ฉันสักห้า
นาทีเพื่อหนีไปจากที่นี่...เธอคิดในใจ

"กฎนั้นคงนำมาใช้ที่นี่ไม่ได้หรอก "

"ทำไมล่ะ"

เขาลุกขึ้นยืน ติ่งกางเกงยื่น สิ้นมาสวม เธอจ้องมองปากข้างและ
มัดกล้ามเนื้อแข็งแรงของเขา โอ...หุ่นของผู้ชายคนนี้อาไปเป็นต้นแบบของ
รูปหล่อสัมฤทธิ์ได้ทุกส่วนเลยนะ เรือผมสีดำหักคกน้อยๆยาวระเด่นคอ
ใบหน้าเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเคราทำให้เขาดูหล่อเหลาสมบูรณ์แบบ แล้วไหน
จะดวงอาทิตย์ที่เต็มไปด้วยความปรารถนาและหยิ่งเหว นางราชกับราชินีนั้น

อีกค่ะ

"เอาเป็นว่าผมเป็นคนหัวโบราณก็แล้วกัน" เขาตอบหัวงๆ

"แต่ว่าอันไม่ใช่" เธอได้ และนั่นเป็นการโกหกคำโต อารมณ์วิธก
กังวลทำให้เธอเผลอตัวหลุดปากไปแบบนั้น เธอไม่อยากจะเปิดเผยตัวตนที่
แท้จริงให้ผู้ชายคนนี้ได้รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่เขาแสดงออกชัดเจน
ว่าการร่วมรักที่เกิดขึ้นเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ เธอไม่มีวันบอกชื่อเธอ
กับเขาเป็นอันขาด และจะไม่ให้เขารู้ว่าเธอมาจากไหน เธอแค่เดินเรือมา
ที่เกาะเล็กๆ แห่งนี้เพื่ออุทิศให้คุณตา พร้อมกับมองหาพล็อตเรื่องดีๆ
เพื่อเขียนนิทานสำหรับเด็กเล่มใหม่ไปด้วย

แต่ตอนนี้เธออยากจะหนีไปจากที่นี่

"ผมไม่อยากจะออกคำสั่งบังคับคุณหรอกนะ" พุดจบกก็ผัดแขนทอด
อก "แต่ผมคงต้องทำ"

เหียวชำมวดคิ้ว แหบไม่เชื่อหูกับสิ่งที่เขาเพิ่งพูดออกมา "อะไร
นะคะ"

"ผมขอสิ่งให้คุณตอบว่าคุณเป็นใคร"

"สิ่งอันเธอ"

"ใช่แล้ว"

เธอยิ้มช้า หัวเราะจ๋า ก่อน จะส่ายหน้า ความเครียดในกายเริ่มอ่อน
คลายลง "ช้าจิง คุณนี่ผลกเป็นบ้า คุณคิดว่าตัวเองเป็นใครกันฮึ กบขีริย
แห่งโอเบรอนอย่างนั้นรี"

เขาส่ายศีรษะ "ก็ใกล้จะได้เป็นแล้ว"

ห้องเธอชมวดเป็นปมด้วยความเครียด แต่ก็ปิดความรู้สึกนั้นทิ้งไป
สั่งตัวเองให้หัวเราะออกมา "ถ้าอย่างนั้น อันก็ต้องเป็นราชินีแห่งห้องทะเล
แน่ๆ"

"นี่ไม่ใช่เรื่องผลกนะ มิส..."

“ใช่ค่ะ มันไม่ใช่เรื่องตลก” เธอลุกขึ้นยืนตัวตรง เซ็ดไหล่ขึ้น เรื่องมันชักจะไปกันใหญ่แล้ว พวกเขาทำอะไรไปโดยไม่คิด และมันก็กลายเป็นความผิดพลาดใหญ่โต เมื่อมันจบลง เธอก็ควรจะตั้งรับไปจากที่นี้ก่อนที่เรื่องไร้สาระจะเล็ดลอดเปิดเบิ่งไปกันใหญ่ “หม่อมฉันคงต้องรีบไปตามช่างมาซ่อมเรือก่อน พระองค์จะมีพระบัญชารับสั่งอะไรอีกไหมคะ ฝ่าบาท”

เขามองเธอตาเฉย “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง”

เธอกินน้ำสาย รู้สึกถึงความร้อนผ่าวปั่นป่วนในท้อง เธอเกลียดความรู้สึกแบบนี้ “ว่ามาเลยค่ะ”

“ที่ผมขอโทษคุณ ก็เพราะว่าผมประมาทไปหน่อย”

“ขอเถอะค่ะ คุณไม่ต้องขอโทษฉันแล้ว...”

“คุณอาจจะลืมท้องลูกของผมอยู่ก็ได้ และเด็กคนนั้นเป็นรัชทายาทของโอเบรอน” ฟิชชันวัดสิ่ว แล้วหันไปหาเธอ “คุณจะต้องอยู่กับผมอยู่ที่ประเทศนี้ จนกว่าเราจะรู้ผลที่แน่นอนแล้ว”

จอย
บุ๊คคลับ